

Datum van
inontvangstneming

:

04/12/2014

Zaak C-486/14

Verzoek om een prejudiciële beslissing

Datum van indiening:

4 november 2014

Verwijzende rechter:

Hanseatisches Oberlandesgericht Hamburg (Duitsland)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

23 oktober 2014

Interveniënten:

Piotr Kossowski

Generalstaatsanwaltschaft Hamburg

Hanseatisches Oberlandesgericht

[omissis]

Beschikking

In de strafzaak

tegen

Piotr Kossowski, geboren op 5 april 1975 te Kołobrzeg, Polen,

[omissis]

andere partij in de procedure: Generalstaatsanwaltschaft Hamburg [omissis]

heeft het Hanseatische Oberlandesgericht (eerste strafkamer) op 23 oktober 2014 [omissis] de volgende beschikking gegeven:

[Or. 2] 1. Aan het Hof van Justitie van de Europese Unie worden krachtens artikel 267 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (VWEU) de hiernavolgende prejudiciële vragen gesteld betreffende de uitlegging van artikel 50 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie

(hierna: „Handvest”) en de artikelen 54 en 55 van de Overeenkomst ter uitvoering van het tussen de regeringen van de staten van de Benelux Economische Unie, de Bondsrepubliek Duitsland en de Franse Republiek op 14 juni 1985 te Schengen gesloten akkoord betreffende de geleidelijke afschaffing van de controles aan de gemeenschappelijke grenzen (Schengenuitvoeringsovereenkomst, SUO):

- a) Hebben de voorbehouden die de verdragsluitende partijen bij de bekrachtiging van de Schengenuitvoeringsovereenkomst (SUO) krachtens artikel 55, lid 1, sub a, ervan hebben gemaakt – in het bijzonder het sub a door de Bondsrepubliek Duitsland bij het neerleggen van de akte van bekrachtiging gemaakte voorbehoud op grond waarvan zij niet gebonden zal zijn aan artikel 54 SUO „wanneer de feiten op grond waarvan in het buitenland vonnis werd gewezen zich geheel of gedeeltelijk op haar eigen grondgebied hebben afgespeeld [...]” – hun geldigheid behouden na de opnemings van het Schengenacquis in het rechtskader van de Unie door het Schengenprotocol bij het Verdrag van Amsterdam van 2 oktober 1997, dat van kracht is gebleven door het Schengenprotocol bij het Verdrag van Lissabon? Gaat het bij deze uitzonderingen om evenredige beperkingen van de werking van artikel 50 [van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie] in de zin van artikel 52, lid 1, van het Handvest?
- b) Indien dit niet het geval is:

Moeten het in artikel 54 SUO respectievelijk artikel 50 van het Handvest neergelegde ne bis in idem beginsel en het verbod op dubbele vervolging aldus worden uitgelegd dat zij in de weg staan aan de strafvervolging van een beklaagde in een lidstaat – in casu de Bondsrepubliek Duitsland – van wie de strafzaak in een andere lidstaat – in casu de Republiek Polen – door het Openbaar Ministerie, zonder dat is voldaan aan als bestraffing opgelegde verplichtingen en zonder uitgebreid onderzoek, bij gebrek aan voldoende verdenking op feitelijke gronden werd geseponeerd en slechts kan worden heropend indien wezenlijke omstandigheden aan het licht zijn gekomen die daarvoor niet bekend waren, zonder dat van dergelijke nieuwe omstandigheden echter concreet sprake is?

[Or. 3] 2. De behandeling van het hoger beroep wordt geschorst in afwachting van het antwoord van het Hof van Justitie van de Europese Unie op de prejudiciële vraag.

Motivering:

Bij de eerste strafkamer van het Hanseatische Oberlandesgericht Hamburg ligt het hoger beroep voor van het Openbaar Ministerie Hamburg tegen de uitspraak van het Landgericht Hamburg, waarbij is geweigerd tegen de beklaagde, een Poolse staatsburger, een strafzaak op beschuldiging van ernstige afpersing met geweld, te openen. Het Landgericht heeft zijn weigering om een strafzaak te openen

gebaseerd op het feit dat een in 2006 in de Republiek Polen gevoerde strafzaak op grond van het in artikel 54 SUO vervatte ne bis in idem beginsel een procedurele belemmering vormde voor de opening van een strafzaak in de aldaar aanhangige procedure.

I.

Voor de prejudiciële verwijzing zijn de volgende feiten van belang:

- 1 De beklaagde is op 17 maart 2014 [omissis] door het Openbaar Ministerie Hamburg ten laste gelegd, in Hamburg op 2 oktober 2005 het slachtoffer met getrokken mes gedreigd te hebben zijn vinger af te snijden en hem om het leven te brengen en hem zo gedwongen te hebben de beklaagde meerdere zaken af te geven, een koopovereenkomst met betrekking tot de personenauto van het slachtoffer te ondertekenen op grond waarvan het slachtoffer het voertuig aan de beklaagde zou overdragen, en hem naar het terrein van een tankstation te rijden. Daar is het slachtoffer erin geslaagd te vluchten en de politie te waarschuwen. De beklaagde is toen met het voertuig weggereden. Tegen hem is in Hamburg een onderzoek ingesteld.
- 2 **[Or. 4]** Het Duitse strafrecht beschouwt de tenlastelegging als ernstige afpersing met geweld, strafbaar overeenkomstig §§ 253, 250, lid 2, punt 1, en 255 StGB (*Strafgesetzbuch*, Duits strafwetboek).

De relevante bepalingen van het StGB luiden als volgt:

§ 253 Afpersing

Lid 1

Wie iemand wederrechtelijk met geweld of onder dreiging van groot kwaad dwingt iets te doen, te dulden of te ondergaan en daarmee schade berokkent aan de bezittingen van diegene of van iemand anders met het doel zichzelf of een derde te verrijken, wordt een gevangenisstraf van maximaal vijf jaar of een geldboete opgelegd.

(...)

§ 255 Afpersing met geweld

Indien de afpersing plaatsvindt met geweld tegen een persoon of door te dreigen met een direct gevaar voor lijf en leden, wordt de dader als overvaller bestraft.

§ 249 Overval

Lid 1

Wie met geweld tegen een persoon of door te dreigen met een direct gevaar voor lijf en leden een ander opzettelijk een vreemde roerende zaak ontnemt met het doel zich die zaak toe te eigenen of aan een ander wederrechtelijk te doen toekomen, wordt een gevangenisstraf opgelegd van ten minste één jaar.

(...)

§ 250 Zware overval

(...)

Lid 2

De dader of een medepleger wordt veroordeeld tot een gevangenisstraf van ten minste vijf jaar, indien

1. gebruik is gemaakt van een wapen of een ander gevaarlijk instrument.

(...)

- 3 De Poolse autoriteiten hebben het door de beklaagde meegenomen voertuig op 20 oktober 2005 tijdens een verkeerscontrole in beslag kunnen nemen en de beklaagde kunnen arresteren ter uitvoering van een andere gevangenisstraf die hem in Polen was opgelegd. De opsporing van het voertuig was voor het Openbaar Ministerie in het district Kolobrzeg aanleiding eveneens naar de beklaagde een onderzoek in te stellen in verband met afpersing met geweld (artikel 282 van het Poolse strafwetboek), die hem ten laste was gelegd na het in Hamburg [Or. 5] gepleegde feit van 2 oktober 2005. Ook naar aanleiding van dit feit is door het Openbaar Ministerie in Hamburg een onderzoek ingesteld.

Artikel 282 van het Poolse strafwetboek luidt:

„Wie, met het oogmerk geldelijk voordeel te verkrijgen, door geweld of dreiging met een aanslag op lijf en leden of met een gewelddadige aanslag op andermans bezit, ervoor zorgt over eigen of andermans bezit te kunnen beschikken of een economische activiteit te staken, wordt een gevangenisstraf opgelegd van één tot tien jaar.”

- 4 Vervolgens werd het Openbaar Ministerie in Hamburg in het kader van een verzoek om rechtshulp via het Openbaar Ministerie in het district Koszalin gevraagd om kopieën van zijn onderzoekdossier toe te zenden. Het Openbaar Ministerie in Hamburg verzocht daarna te vernemen wat de verdere intenties van het Poolse Openbaar Ministerie waren, waarop het Openbaar Ministerie in het district Koszalin verklaarde dat dit afhing van de inhoud van de opgevraagde stukken. Na verzending van de opgevraagde stukken in augustus 2006 – vergezeld

van het verzoek een besluit te doen toekomen waarmee de procedure kon worden afgesloten – verstuurde het Openbaar Ministerie in het district Kołobrzeg in december 2008 zijn besluit van 22 december 2008 [omissis], waarbij de strafzaak bij gebrek aan voldoende verdenking werd geseponeerd. Als reden voor deze handelwijze werd aangevoerd dat de beklaagde weigerde een verklaring af te leggen en zowel het slachtoffer als een verdere indirecte getuige in Duitsland woonachtig was, zodat zij tijdens het onderzoek niet ondervraagd hadden kunnen worden en de – deels vage en tegenstrijdige – verklaringen van de beklaagde derhalve niet bewezen hadden kunnen worden.

- 5 Op 24 juli 2009 deed het Openbaar Ministerie in Hamburg tegen de beklaagde een Europees aanhoudingsbevel uitgaan, nadat het reeds op 9 januari 2006 een aanhoudingsbevel van het kantongerecht Hamburg had doen uitgaan. Bij schrijven van 4 september 2009 werd de Republiek Polen verzocht de beklaagde aan Duitsland uit te leveren. Bij besluit van de arrondissementsrechtbank Koszalin van 17 september 2009 werd onder verwijzing naar de als definitief te beschouwen beslissing van het Openbaar Ministerie van het district Kołobrzeg krachtens artikel 607p, § 1, punt 2, van het Poolse wetboek van strafvordering geweigerd gevolg te geven aan het Europese aanhoudingsbevel.

[Or. 6] Op 7 februari 2014 werd de beklaagde, die in Duitsland onverminderd ter opsporing aangemeld was, in Berlijn aangehouden en in maart 2014 werd hij, zoals hierboven uiteengezet (zie I.1.), aangeklaagd. Bij een besluit waartegen het Openbaar Ministerie beroep heeft ingesteld, heeft het Landgericht geweigerd de strafrechtelijke hoofdprocedure te openen, aangezien als gevolg van de beslissing van het Openbaar Ministerie in het district Kołobrzeg de strafvordering werd geacht te zijn vervallen krachtens artikel 54 SUO. Reeds op 4 april 2014 had het Landgericht het aanhoudingsbevel tegen de beklaagde opgeheven, die daarop uit voorlopige hechtenis was vrijgelaten.

- 6 De bepalingen van de Strafprozessordnung (Duits wetboek van strafvordering; StPO) die van toepassing zijn op de opening van de strafrechtelijke hoofdprocedure na de tenlastelegging van de strafbare feiten, luiden als volgt:

§ 199

Lid 1

De rechterlijke instantie die bevoegd is voor de rechtszitting besluit of de zaak wordt geopend of dat de zaak voorlopig wordt geseponeerd.

Lid 2

De tenlastelegging bevat het verzoek tot het openen van de strafzaak.

(...)

§ 203

De rechterlijke instantie besluit de strafprocedure te openen, indien uit het gerechtelijk vooronderzoek voldoende aanwijzingen naar voren zijn gekomen dat de verdachte een strafbaar feit heeft gepleegd.

§ 210

(...)

Lid 2

Het Openbaar Ministerie heeft de mogelijkheid beroep in te stellen tegen het besluit waarbij wordt geweigerd de strafprocedure te openen.

(...)

[Or. 7] II.

De eerste strafkamer gaat krachtens het in casu toepasselijke Duitse recht ervan uit dat jegens de beklaagde voldoende verdenking bestaat, zodat krachtens § 203 van het Duitse wetboek van strafvordering de strafrechtelijke hoofdprocedure moet worden geopend voor het Landgericht van Hamburg en de tenlasteleggingen toelaatbaar moeten worden verklaard, tenzij het verbod op dubbele vervolging krachtens artikel 54 SUO respectievelijk artikel 50 van het Handvest hieraan als procedurele belemmering in de weg staat.

1. De beslissing over het hoger beroep van het Openbaar Ministerie Hamburg hangt in eerste instantie af van de beantwoording van de eerste prejudiciële vraag.

a) De Bondsrepubliek Duitsland heeft bij de bekrachtiging van de Schengenuitvoeringsovereenkomst het volgende voorbehoud in de zin van artikel 55, lid 1, SUO gemaakt bij artikel 54 SUO [omissis]:

„De Bondsrepubliek Duitsland is niet gebonden aan artikel 54 van het verdrag

indien a) de feiten op grond waarvan in het buitenland vonnis werd gewezen zich geheel of gedeeltelijk op haar eigen grondgebied hebben afgespeeld [...];”

Voor zover dit voorbehoud nog geldt, is het grensoverschrijdende beginsel van ne bis in idem in onderhavig geval niet van toepassing, daar de feiten die de beklaagde ten laste zijn gelegd, zich op het grondgebied van de Bondsrepubliek Duitsland hebben afgespeeld en de Duitse vervolgende instanties de Poolse instanties ook niet om vervolging hebben verzocht in de zin van artikel 55, lid 4, SUO. Dat het voorbehoud voor feiten die zich in het buitenland hebben afgespeeld verder gaat dan artikel 55 SUO en daarmee te ruim geformuleerd is, is in dat

opzicht niet relevant, omdat het hier gaat om feiten die zich uitsluitend in het binnenland hebben afgespeeld. De beslissing van het Openbaar Ministerie in het district Kołobrzeg om het onderzoek te staken zou derhalve al in beginsel geen procedurele belemmering vormen. Aangezien het bij de in Duitsland en Polen vervolgde strafbare feiten zonder twijfel om dezelfde daden gaat, zou het in het andere geval van belang zijn of de beklagde door het besluit van het Openbaar Ministerie in het district Kołobrzeg „bij onherroepelijk vonnis berecht” werd in de zin van artikel 64 SUO, dan wel „definitief vrijgesproken” werd in de zin van artikel 50 van het Handvest (zie onder 2).

[Or. 8] b) De eerste strafkamer gaat ervan uit dat het transnationaal-horizontale beginsel ne bis in idem voor strafbare feiten die op het Duitse grondgebied zijn gepleegd, gelet op het gemaakte voorbehoud geen toepassing vindt.

(1) Ook het Bundesgerichtshof gaat er klaarblijkelijk van uit dat het voorbehoud nog steeds geldig is [omissis].

(2) Het is niet duidelijk waarom de bepaling van artikel 65 SUO Unierecht zou zijn geworden anders dan ter bescherming van de gemaakte voorbehouden [omissis]. Het Schengenprotocol bevat geen bepaling dat de voorbehouden vervallen.

(3) Het ligt veel meer voor de hand dat het hier gaat om een geoorloofde beperkingsbepaling krachtens artikel 52, lid 1, juncto artikel 50 van het Handvest [omissis].

(aa) De toelichting bij het Handvest van de Grondrechten (hierna: „toelichting”), die ingevolge artikel 52, lid 7, van het Handvest naar behoren in acht moet worden genomen, pleit daarvoor. In de toelichting bij artikel 50 van het Handvest wordt uitdrukkelijk verwezen naar de „artikelen 54 tot 58 SUO”, derhalve ook naar artikel 55 SUO. Dienaangaande wordt verklaard dat „de beperkte uitzonderingen waarmee het de lidstaten krachtens die overeenkomsten is toegestaan om af te wijken van de regel van ne bis in idem, vallen onder de horizontale beperkingsbepaling van artikel 52, lid 1.”

(bb) Het Hof van Justitie van de Europese Unie (arrest Spasic, C-129/14 PPU, EU:C:2014:586) en het Bundesgerichtshof (beslissingen van 25 oktober 2010 – StR 57/10 – en 1 december 2010 – 2 StR 420/10) gaan dienovereenkomstig ervan uit dat artikel 54 SUO en inzonderheid de voorwaarde in verband met de uitvoering die niet in artikel 50 van het Handvest voorkomt, een beperking van het beginsel van ne bis in idem vormt die verenigbaar is met artikel 50 van het Handvest. Het Bundesverfassungsgericht [omissis] heeft de rechtsopvatting van het Bundesgerichtshof in het licht van artikel 101 van de Duitse grondwet op zijn minst verdedigbaar geacht.

[Or. 9] Gelet op de toelichting bij het Handvest moet dit in de eerste plaats voor artikel 55 SUO en bijgevolg ook voor de toegelichte voorbehouden gelden. Alleen

die bevatten uitzonderingen waarop de aangehaalde passage van de toelichting zonder twijfel betrekking kan hebben, terwijl de voorwaarde in verband met de uitvoering niet zozeer een uitzondering als wel een toepassingsvoorwaarde voor artikel 54 SUO inhoudt [omissis].

(cc) Iedere beperking van de in het Handvest erkende rechten dient krachtens artikel 52, lid 1, van dat Handvest de kern van die rechten en vrijheden te eerbiedigen. Met inachtneming van het evenredigheidsbeginsel kunnen slechts beperkingen worden gesteld indien zij noodzakelijk zijn en daadwerkelijk beantwoorden aan door de Unie erkende doelstellingen van algemeen belang of aan de eisen van de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Daarvan gaat de toelichting ook uit met betrekking tot de uitzonderingen van artikel 55 SUO, wanneer daarin wordt verklaard dat de uitzonderingen gedekt zijn door artikel 52, lid 1, van het Handvest. Daarbij wordt geen onderscheid gemaakt tussen de eerste en de tweede volzin van artikel 52, lid 1, van het Handvest. Aan de uitzonderingen op het beginsel van ne bis in idem en de beperkende toepassingsvoorwaarden, zoals de uitvoeringsvoorwaarde van artikel 54 SUO, liggen soevereiniteitsvoorbeholden ten grondslag, die er niet alleen zijn om rekening te kunnen houden met de nationale belangen bij een strafvervolging in de lidstaten, maar ook om te voorkomen dat daders hun verdiende straf ontlopen. Dat heeft het Hof in zijn arrest van 27 mei 2014 (arrest Spasic, C-129/14 PPU, EU:C:2014:586) met betrekking tot de uitvoeringsvoorwaarde van artikel 54 SUO uitdrukkelijk onder de aandacht gebracht. Ook de uitzondering krachtens artikel 55, lid 1, sub a, SUO kan worden toegeschreven aan het feit dat de staat van veroordeling het strafbare feit niet volledig kan beoordelen en bestraffen doordat het zich buiten zijn grondgebied heeft afgespeeld [omissis]. Deze uitzondering maakt ook bestraffing mogelijk indien belemmeringen bij de wederzijdse rechtshulp de uitvoering van een in het buitenland opgelegde straf verhinderen [omissis].

(4) Volgens een andere opvatting moet door enerzijds de opnemings van het Schengenacquis in het Unierecht en anderzijds de inwerkingtreding van het Handvest worden betwijfeld of die uitzonderingen nog steeds van toepassing zijn [omissis].

[Or. 10] c) Het Hof heeft zich over deze vraag – voor zover de eerste strafkamer bekend – nog niet uitgesproken. Het arrest van 27 mei 2014 (arrest Spasic, C-129/14 PPU, EU:C:2014:586) geeft geen voldoende uitsluitel over de beoordeling van de uitzonderingen krachtens artikel 55 SUO in het licht van artikel 50 van het Handvest.

De toepassing van het Unierecht is naar de opvatting van de eerste strafkamer evenmin dermate duidelijk dat zij in de zin van een „acte clair” geen ruimte voor redelijke twijfel laat bestaan, temeer omdat de relevante toelichting slechts „naar behoren in acht moet worden genomen” en de toepasselijkheid van de

voorbehouden afhangt van de mate waarin het Schengenacquis in het Unierecht is opgenomen.

2. Indien het Hof tot de slotsom komt dat de voorbehouden krachtens artikel 55 SUO niet langer gelden of in ieder geval een onevenredige beperking van artikel 50 van het Handvest vormen, is voor de beslechting van het geding het antwoord op tweede prejudiciële vraag betreffende de toepassing van artikel 54 SUO en artikel 50 van het Handvest van belang.

a) De eerste strafkamer acht de beslissing van het Openbaar Ministerie van het district Kolobreg definitief. Volgens de bij de beslissing gevoegde toelichting in verband met de beschikbare rechtsmiddelen, hebben belanghebbenden binnen een fatale termijn van zeven dagen na de betekening van de beslissing het recht om beroep aan te tekenen. Het is niet duidelijk of het slachtoffer een dergelijk beroep heeft aangetekend. De arrondissementsrechtbank Koszalin is in haar vonnis van 17 september 2009 ervan uitgegaan dat de beslissing in kracht van gewijsde was getreden en heeft geweigerd de beklagde uit te leveren.

Volgens het Poolse strafprocesrecht is het definitieve karakter van een beslissing echter onderworpen aan beperkingen die het mogelijk maken het onderzoek te heropenen indien nieuwe, wezenlijke omstandigheden aan het licht komen, die voordien niet bekend waren.

Volgens de inlichtingen die het Openbaar Ministerie heeft ingewonnen, zijn de volgende artikelen uit het Poolse wetboek van strafvordering van belang:

Artikel 327

(...)

§ 2

Een definitief geseponeerd onderzoek naar een persoon tegen wie als verdachte een strafbaar feit onderzoek was ingesteld, kan op bevel van het landelijk Openbaar Ministerie (...) slechts dan worden heropend indien wezenlijke omstandigheden aan het licht zijn gekomen die voordien niet bekend waren. (...)

[Or. 11] Artikel 328

§ 1

Het landelijk Openbaar Ministerie kan een definitief sepotbesluit met betrekking tot een onderzoek naar een persoon, tegen wie een onderzoek was ingesteld, opheffen, indien het vaststelt dat het sepot ongegrond was (...)

§ 2

Uiterlijk zes maanden nadat het sepot kracht van gewijsde heeft gekregen, kan het landelijk Openbaar Ministerie de beslissing tot sepot of de motivering ervan enkel ten gunste van de verdachte opheffen of veranderen.

b) De eerste strafkamer legt de rechtspraak van het Hof van Justitie aldus uit dat de grensoverschrijdende beëindiging van de strafvervolgung krachtens artikel 54 SUO niet ongedaan wordt gemaakt doordat de procedure niet werd beëindigd ten gevolge van een rechterlijke uitspraak, maar ten gevolge van een beslissing waaraan geen rechter te pas is gekomen, voor zover het een beslissing betreft van een overheidsinstantie, zoals in dit geval van het Openbaar Ministerie, die bevoegd is aan de strafrechtsbedeling mee te werken (arrest Gözütok en Brügge, C-87/01 en C-385/01, EU:C:2003:87). Evenwel geldt volgens voornoemd arrest (zie punt 29) daarvoor als voorwaarde dat de beslissing, anders dan in het geval waarin de eerste strafkamer zich moet uitspreken, afhangt van de vervulling van bepaalde verplichtingen waardoor de strafbare gedraging wordt bestraft. De eerste strafkamer houdt het ook niet voor uitgesloten dat het Hof van Justitie zijn rechtspraak in dat opzicht zal veranderen en niet zal vasthouden aan het genoemde element van bestraffing [omissis]. Voor aard en omvang van de beëindiging van de strafvervolgung is het element van bestraffing niet wezenlijk. In het geval van een rechterlijke vrijspraak is dat element ook niet vereist om een beëindiging van de vervolging tot stand te brengen. In het arrest van het Hof van Justitie van 22 december 2008 (arrest Turanský, C-491/07, EU:C:2008:768) wordt ook geen melding meer gemaakt van het element van bestraffing.

c) Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie is het voor de betekenis van een onherroepelijk vonnis in de zin van artikel 54 SUO veeleer belangrijk of na een strafprocedure de strafvervolgung definitief is beëindigd, of derhalve de beslissing in kwestie als „onherroepelijk en bindend” wordt beschouwd.

In dat opzicht is voor de uitspraak van de eerste strafkamer op het beroep van het Openbaar Ministerie van belang of de abstracte **[Or. 12]** mogelijkheid tot heropening als zodanig – ook bij het ontbreken van concrete, nieuwe feiten of bewijselementen – in de weg staat aan de definitieve beëindiging van de strafvervolgung in de zin van artikel 54 SUO of artikel 50 van het Handvest.

d) Ook het Hof van Justitie heeft – voor zover de eerste strafkamer bekend – zich tot nog toe niet over deze vraag uitgesproken en het antwoord op deze vraag is niet ondubbelzinnig en duidelijk op te maken uit de Unierechtelijke bepalingen.

De eerste strafkamer heeft daarbij kennis genomen van de conclusie van advocaat-generaal Sharpston van 6 februari 2014 in de in dat opzicht vergelijkbare zaak C-398/12. De prejudiciële vraag die het Hof van Justitie daarin werd voorgelegd, heeft, evenals het voorstel van antwoord van de advocaat-generaal, echter

betrekking op een sepot „na uitgebreid onderzoek” (punt 60) respectievelijk „na een uitgebreid strafrechtelijk onderzoek” (punt 1). Van beide is in onderhavig geval geen sprake; integendeel, van verder noodzakelijk geacht onderzoek werd afgezien.